

самъ Александръ въ своитѣ си писма казва какъ е станала работата : Казва че между дветѣ Армий тѣчеше рѣка Идаспъ, <sup>1)</sup> а царъ Поръ бѣше расположилъ слоноветѣ противъ него, и бдѣше за прѣминуванетоъ му прѣзъ рѣката. А самъ той ежедневно правеше голѣмъ шумъ и трусъ въ станътъ си, като обучаваше варваритѣ и ги насърдаваше да не се боятъ отъ Александра. Но царъ Александръ въ една студена нощъ и безъ да има мѣсечина, като зѣ една часть отъ пехотата и отъ най храбритѣ конници, та се отдалечи доста отъ враговетѣ, и прѣмина на единъ малкъ островъ. А тукъ бѣше испухналъ единъ силенъ дъжъ съ много свѣтковици та доста грѣмотявици падаха надъ Армията; Александръ обаче, макаръ виждаше че нѣкой отъ войницитѣ му горѣха отъ грѣмотявицитѣ, та не малко далечъ отъ крайтъ на островчето устреми се къмъ срѣщнитѣ брѣгове. А рѣка Идаспъ течеше доста силно и високо поради това че бѣше зимно врѣме, тѣй щото една часть отъ течението на рѣката прѣхвърляше на другата страна. Александръ обаче, прѣмина рѣката, но на срѣдата виде голѣма опасностъ, защото земята се распукваше та потънваха войницитѣ. За то казваха че Александръ бѣ казалъ тѣй : „О Атинейци, вѣрвате ли колко опасности прѣтърпявамъ заради вашата честь и влияние?“

---

1) Единъ отъ клоноветѣ на Инду, до Иетъ-рѣки (Пенцавъ), или Лахора.